

(Democracy Now, 2. 7. 2011)

Џулијан Асанж: Што се тиче Ирака, ту смо имали 400.000 докумената, од којих је сваки написан војним жаргоном. С друге стране, сваки је имао географске координате – често у радијусу од 10 метара – број настрадалих цивила, америчких војника, ирачких војника и наводних побуњеника. То је најопсежнија и најзначајнија историја једног рата икад објављена, а поготово током трајања тог рата. То нам је пружио слику свакодневних страха рата, од деце побијене на контролним пунктовима, преко 1.000 људи предатих ирачкој полицији, која их је мучила, до реалности артиљеријске подршке из ваздуха, и тога како се она врши у савременом ратовању. Све се то повезује са другим информацијама, попут овог снимка људи који се предају и бивају нападнути.

Дакле, као архива људске историје, ово је истовремено и дивна и ужасна ствар. То је историја ирачког народа, током за њега најважнијег периода у последњих 20 година. Иако стално читамо, ако имамо среће, новинске извештаје који откривају неке појединачне догађаје, или детаље о некој настрадалој породици, ово нам пружа ширу слику целог рата и појединачних догађаја. То су детаљи о 104.000 погибија. Заједно са организацијама попут *Iraq Body Count*, и адвокатима који заступају ирачке избеглице, обрадили смо приче о 15.000 убијених ирачких цивила – које је америчка војска означила као цивиле – које никад нису објављене у ирачкој штампи, никад објављене у америчкој или светској штампи, чак ни збирно. Чак ни речима: „Данас је настрадало 1.000 људи.“ То није објављено никако. Размислите о томе – 15.000 људи, чију је смрт америчка војска забележила, али о томе се у свету ништа није знало. То је врло значајно. Упоредите то са 3.000 људи погинулих 11. септембра, и замислите колико је то значајно за Ирачане.

Славој Жижек: Почећу од значаја ових снимака „апачи“ хеликоптера који пуцају. Знате зашто је то важно? Данас идеологија овако функционише. Не будимо наивни – не ради се о томе да људи нису знали. Али мислим да они на власти тиме манипулишу овако: знамо да се свакакве ствари тамо раде, али о томе вас информишу на начин да ви то можете да игноришете. Дозволите ми да направим једно можда родно увредљиво, али не простачко, поређење. То је као кад муж – извињавам се због шовинистичке ноте – можда апстрактно зна да га жена вара. То се може прихватити: „Добро, ја сам модеран, толерантан муж.“ Али ако добијете слику своје жене на делу, то је сасвим друга ствар.

Викиликс - истина на врло прецизан начин

Пише: Џулијан Асанж, Славој Жижек
среда, 06 јул 2011 18:02

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

